

RELIGIOZNOST ILI PRIJATELJSTVO S KRISTOM?

Ljubiti Boga je najveća zapovijest i dar koji netko može posjedovati. Jedan teolog je kazao: "Predanost Kristu nadvladat će tisuće zala u našim srcima i najdjelotvornije je oružje protiv zla u našim životima."

Zato je jedan od najlukavijih i smrtonosnijih napada duhovnog neprijatelja na sve kršćane usredotočen upravo na odvratanje od najvažnije zapovijesti: ljubavi spram Boga. Njegova je strategija da upremo pogled na sebe, gledamo na druge i uspoređujemo se jedan s drugim, na zlo i negativno. A taktika dolazi u obliku religioznosti koja je samo lažna zamjena, falsifikat prave ljubavi za Boga i istinskog obožavanja u duhu i istini. Statistike kažu da je velika većina ljudi religiozna.

No, religioznošću, tj. religioznim aktivnostima ne smijemo zamijeniti ili nadomjestiti susret s Bogom, istinsko obraćenje i pokajanje te hod u Duhu i prijateljstvo s Kristom. Glavni cilj religioznosti jest imati i zadržati vanjski oblik pobožnosti iako se odriče njezine sile (2. Tim 3, 5). Taj religiozni duh je, kako ga je sam Isus nazvao, kvasac farizeja i saduceja, o kojemu govori i upozorava u Evanđeljima.

Bog ne boravi u djelima i pothvatima kojima je motiv i gorivo ponos, nabusitost i sebičnost. Zato je osnovna zadaća zla da nas gurne u ponos, a religiozni ponos je veliko zlo. Religiozni duh će nas pokušati zavesti da ne slušamo glas Evanđelja, glas Duha Svetoga, jer mislimo kako već ionako znamo sve što Bog kaže i želi. Ta prijevara rezultat je vjerovanja da je Bog poput nas, da su naša mišljenja ustvari jednaka Njegovim mišljenjima. Zavaravamo se da su upozorenja i prijekori u Bibliji za nekog drugog, a ne za nas.

Osnovna karakteristika farizeja je bila tendencija da vide trun u oku drugih, bližnjih, a ne brvno u svom. Ako je to problem u tvom životu vjerojatno si već pomislio kako je ova poruka baš za nekog drugog tko je treba čuti. Možda još nisi svjestan da je ona baš za tebe. Ustvari svi mi je trebamo dobro čuti. Sukob između puke i površne religioznosti i potpune predanosti i istinske pobožnosti ustvari je ona epska bitka naših dana i općenito posljednjeg vremena. Svi smo u toj bitci. Pitanje je samo na kojoj smo strani, nominalne religioznosti ili istinske predanosti i prijateljevanja sa Isusom.

Jedna od najprjetvornijih karakteristika religioznog duha jest upravo to što se temelji na revnosti, ali pravo pitanje je motiv. Zašto smo revni? Nitko nije više molio, postio, čekao ili se nadao Mesiji od farizeja. A opet oni postaju najveći Božji protivnici. Savle, mladić iz Tarza mislio je da revnuje za Boga ubijajući i zatvarajući kršćane prije vlastitog obraćenja. Zato Pavle kasnije piše „... revnuju za Boga ali ne s ispravnim razumijevanjem.“ (Rim. 10, 2).

Isus nije imao problema s demonima dok je hodio u tijelu. Oni bi poslušno bježali i preklinjali za milost. No, imao je ozbiljnih teškoća s najreligioznijim ljudima onog vremena, revnim i konzervativnim miljeom koji je razapeo Krista, utjelovljenu Riječ (iako ne smijemo zaboraviti da su ga razapeli naši grijesi).

Kao i druga slična neprijateljska uporišta duh religioznosti utemeljen je na strahu i ponosu. Strah i ponos su rezultati pada, a naše oslobođenje od tih dvaju zala obično je dug proces. Ali Božja milost ucjepljuje u nas istinu koja nas oslobađa i pokazuje put iz grijeha prema duhu zrelosti.

Božja milost nas vodi korak po korak na goru preobraženja. Isus nas ne osuđuje kad se ponekad spotaknemo u našem penjanju. On nas hrabri i bodri, pomaže da se uspnemo, sve dok se uspinjemo. Ako smo sputani strahom i ponosom postoji

opasnost da naše pokajanje neće biti prava i temeljna metanoja – zaokret – koja rezultira promjenom, već podrazumijeva strašljivi bijeg od kazne ili samo pokušaj umirivanja savjesti. Ili pak preponosni možemo otići u drugu krajnost gdje ćemo se osjećati superiorni nad drugim kršćanima, postati nepoučljivi, tvrdokorni, nesposobni prihvatiti korekciju, samodostatni.

Stoga, preispitajmo vlastito srce, savjest i stavove. Pavao nas opominje i kaže „... sami sebe istražite ...“ (2. Kor. 13, 5.) Isto tako,; „Zaklinjem vas, braćo, milosrđem Božjim da prinesete sebe kao žrtvu živu, svetu i ugodnu Bogu – kao svoje duhovno bogoštovlje. Nemojte se prilagođavati ovom svijetu! Naprotiv, preobličavajte se obnovom svoga uma da možete uočavati što je volja Božja: što je dobro, ugodno i savršeno!“ (Rim. 12, 1-2).

Doista, obnavljanje uma je proces. Istinska i Bogu ugodna pobožnost nije teško breme već najljepša sloboda duha i radost ljudskoj duši. Ona se bitno razlikuje od puke površne religioznosti. Cilj je istinske pobožnosti i predanosti Kristu je zajedništvo s Bogom, a susret i hod s Kristom donosi ozbiljne i temeljne promjene.

Ništa, doista ništa drugo ne može zadovoljiti žeđ duše i dati trajnu radost, duboki mir i pravu sreću i ljubav osim susreta i prijateljstva s Kristom.

Mr. Damir Špoljarić

Predsjednik EPC RH i pastor EPC „Radosna vijest“, Osijek